

О, вернись, моя музо, на мить

Михайло Старицький

О, вернись, моя музо, на мить –
Уже сонце зникає за море...
Моє серце болить і горить:
Щось на мене встає необоре,
В темних шатах, хвилює, як мла,
І морозяним холодом віє –
Вічна ніч отсе крила зняла!
Затримайся ж на хвилю, надіє,
Моя музо, вернися на мить!
Я не раз тебе кривдив жорстоко,
Заставляв сльози праведні лить,
А тепер на потемрене око
Накипа і у мене сльоза,
І зневір'я – гадюка нечула –
В мою душу сумну заповза,
Та маріє стягою минуле,
Тільки впоперек любій меті...
Але все ж серед буднього чвару
Там були й поривання святі.
І ясну, чарівливу примару
Не згубив я у померки ті:
Вона вабила серце до бою,
В йому гріла широку любов...
О, пробач люті жарти з тобою,
Моя музо кохана, і знов,
Пишнобарвна, прилинь на прощання
Та у пісні бездольцю навій
Перебуті давно сподівання
І веселкове сяєво мрій!..